

РЕШЕНИЕ

№ 15770

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 16.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11499** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.2в, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз.

Производството е образувано след отмяна на Решение № 1728/15.03.2024 г. по адм.д. № 3739/2023 г. на АССГ, I-во отд. , 20-ти с-в с Решение № 12217/13.11.2024 г. по адм.д. № 4724/2024 г. на ВАС, VIII-мо отделение, като делото е върнато за разглеждане от друг съдебен състав на АССГ, и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК са дадени указания по разглеждане на новото дело.

ВАС указва, че ищецът „АЛФАЛИНК-БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1330,[жк], [жилищен адрес] е предявил кумулативно обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.2в, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз за солидарното осъждане на ответниците ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, адр. [населено място] 1301, [улица] НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, адр. [населено място], [улица] да му заплатят обезщетения. Ето защо, неправилно е било определението от първото разглеждане на делото от АССГ, с което производството е разделено по отношение на ответниците и претенциите са разгледани само срещу ВАС. При новото разглеждане на делото от АССГ, НАП е призована като страна и участва в процеса.

Като съобрази гореизложеното настоящият състав приема следното:

С искова молба от 19.04.2023г. ищецът „АЛФАЛИНК-БГ“ ЕООД е предявил кумулативно обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.2в, ал.2 от Закона за

отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз за солидарното осъждане на ответниците ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД и НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да му заплатят следните вземания:

- присъждане на обезщетение на имуществени вреди, в размер на 13 063.56 лв., съставляващо принудително събраната сума от публичен изпълнител при НАП, в периода 28.05.2019 г. - 11.09.2019 г., в резултат от непризнатото право на данъчен кредит на ищеца поради липсата на реалност на доставките, установено с РА № Р-2222118003412-092-001/01.02.2019 г., който РА е обжалван от ищеца пред съда. Ответникът ВАС е постановил окончателен съдебен акт – решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г., при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС – чл. 63, чл. 1, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, регламентиращи предпоставките за възстановяване на данъчен кредит, както с правото на СЕС /Решения по делата–С-324/11; С-80/11; С-142/11,С-159/14 , ведно със законната лихва върху главницата от 13 063.56 лв. , от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

- присъждане на обезщетение за забава на гладницата от 13 063,56 лв. , в общ размер на обезщетението от 4 980.23 лева, и за периода от 28.05.2019 г. до 11.09.2019 г., изчислена от датата на събиране на сумите от НАП до датата на подаване на исковата молба;

- присъждане на обезщетение на неимуществени вреди, в размер на 5 000 лв., причинени от допуснато съществено нарушение на правото на ЕС от ответника ВАС при постановяване на решение № 11159/06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, ведно със законната лихва върху претендираното обезщетение от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

- присъждане на обезщетение на имуществени вреди, в общ размер на 8 011.83 лв., представляващи направени от ищцовото дружество съдебни разноски при обжалване на издадения РА по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ, в размер на 6 011.83 лв., и по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, в размер на 2000 лв. за адвокатски хонорар, ведно със законната лихва главницата 8011.83 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

Ищецът излага твърдения, че са съществено нарушени разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета и на практиката на СЕС. на На следващо място ищецът „Алфалинк-БГ“ ЕООД твърди, че по адм. дело № 1402/2022 г. по описа на ВАС е постановено Решение № 11159/06.12.2022 г., с което е отменено Решение № 7362/07.12.2021 г., постановено по адм. д. № 6045/2021 г. по описа АССГ и е отхвърлена жалбата му срещу РА № Р-2222118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на НАП- С. в частта потвърдена с Решение № 632 от 09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

В исковата молба се сочи, че с РА № Р-2222118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на НАП – С. по отношение на ищеца са установени дължими парични публични задължения, вследствие непризнато от страна на данъчните органи право на приспадане на вече усвоен данъчен кредит по издадени фактури в общ размер на 19 590.87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325.26 лв. По този повод и предвид допуснатото предварително изпълнение на ИАА е образувано изпълнително производство при публичен изпълнител, който е събрал принудително от ищцовото дружество сума в размер на 13 063.56 лв. Решение № 632/09.04.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ към ЦУ на НАП, с което е отказано да отмени посочения РА, е потвърдено от ВАС с решение Решение № 11159/06.12.2022 г., постановено по адм. дело №

1402/2022 г. Ищцовото дружество излага доводи, че при издаването на РА на НАП, както и при неговото съдебно разглеждане са допуснати съществени нарушения на правото на ЕС (в частност практиката на СЕС), която е със задължителен характер за правоприлагащите страни. Счита, че несъобразяването със задължителната практика на СЕС от страна на ВАС и съответно неприлагането на разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета на Европа е обстоятелство, което представлява неспазване на правото на ЕС, което нарушение е съществено с оглед на твърдените за настъпили вреди за дружеството ищец. Заклучва, че причинно-следствената връзка между игнорирането на практиката на СЕС и настъпилите вреди се изразява в това, че с издаването на РА и съдебното решение на ВАС, които според ищцовото дружество не са в съответствие с европейското законодателство, са довели до образуването на изпълнително производство, дала повод за събиране на процесната сума, съответно воденето на съдебни производства по обжалване на РА, отхвърляне на жалбата на дружеството ищец и възлагане в негова тежест на заплатените разноски, представляващи адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.

С протоколно определение от 31.01.2024г., предвид че щецът е направил отказ от исковите претенции касаещи претендираните с ИМ и уточнението и от 09.10.2023г. неимуществени вреди, като заявява, че се поддържат от него само исковите претенции за имуществени вреди срещу ответниците, съдът прекратява производството в частта, с която се претендират неимуществени вреди в размер на 5000лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В хода на производството ищецът поддържа исковите за имуществените вреди и претендира присъждането на разноските по делото.

Ответниците оспорват изцяло исковите по основание. Считат, че не са налице изискуемите предпоставки, изведени от юриспруденцията на СЕС. Излагат доводи, че ВАС е постановил своето решение, след като е приел, че по делото не се установява наличието на материалноправна предпоставка, а именно доставките, въз основа на които ревизираното лице претендира право на приспадане, да са реално осъществени. Считат, че решението на ВАС не обективира нарушение на правото на ЕС. Отговорността им по чл.2в, ал.2 от ЗОДОВ не следва да бъде ангажирана, тъй като не са налице явни и съществени нарушения на правото на ЕС от страна на ВАС. Излагат доводи, че не е налице причинно-следствена връзка между вредоносния резултат и твърдяното нарушение. Претендират присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба за претендираните имуществените вреди.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

От доказателства, събрани по приобщените адм.д.№ 6045 по описа на Административен съд София-град за 2021 г.и приложенияте към него адм.д. № 1402/2022г. по описа на Върховния административен съд , VIII отделение; адм.д. № 6734/2019г. по описа на АССГ и приложеното към него адм.д. № 13563 / 2020г. по описа на Върховен административен съд ,VIII отделение, се установява, че със заповед за възлагане на ревизия № Р-2222118003412-020-001/13.06.2018 г. на началника на сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ на ТД на НАП-С.-град, връчена на ищцовото дружество на 14.06.2018 г. е започнало производство срещу „Алфалинк-БГ“ ЕООД за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди от 01.04.2013 г. до 31.05.2015 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-2222118003412-092-001/22.11.2018 г. Ревизията е приключила с Ревизионен акт издаден от И. Р., началник сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С.-град,

възложител на ревизията и Д. К. главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.-град, ръководител на ревизията. РА е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ към ЦУ на НАП, който е потвърдил РА с решение № 632 от 09.04.2019 г. От проверката е установено, че в дневниците си за покупки ищецът е бил включил следните фактури:

-27 фактури, издадени от „Ра дуга ВЖ“ ЕООД през данъчни периоди м.м. 04, 05, 06, 07, 08, 09, 10, 11 и 12.2013 г., с начислен ДДС в общ размер на 14 7444.20 лв. и предмет на доставките – материали и изработване на шфлет/лифлет № 1, материал и изработване на плакат № 1, дизайн и предпечат на винилни платна – малък и голям винил, брендиране на спортни екипи, срещи – представяне екипировката на LEGEA – клубове и фенклубове, персонификация на спортни екипи по договор, календари 2014 г., подаръчни комплекти, промоутърски услуги, рекламни листовки, термофолио и др.;

1. Фактури с № [ЕГН] от 04.08.2014 г. и № 10000002188 от 12.09.2014 г. издадени от „Мано“ ЕООД с начислен ДДС в общ размер на 946.67 лв. и предмет на доставките торбички, флаери и фолио за брендиране;

2. Фактури с № 10000186 от 28.04.2014 г. и № 10000192 от 30.04.2014 г., издадени от „Тидас“ ЕООД с начислен ДДС в общ размер на 1 700.00 лв. и предмет на доставките полиетиленови торбички и флаери и предпечатна подготовка;

3. Фактура № 441 от 30.05.2015 г., издадена от „БИК груп 2014“ ООД, с начислен ДДС в размер на 1 250.00 лв. и предмет на доставката изработване на флаери и други рекламни материали;

4. Фактура №[ЕИК] от 27.05.2014 г. издадена от „Дабъл ю еф и ко“ ЕООД, с начислен ДДС в размер на 950.00 лв. и предмет на доставките билборд реклама.

По горепосочените фактури е отказан данъчен кредит в общ размер на 19 590.87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325.26 лв. Ревизиращият орган е приел, че неправилно е приспаднал данъчния кредит и е предприел връщането му с мотива, че в периодите на издаване на процесните фактури „Дабъл ю еф и ко“ ЕООД, „Мано“ ЕООД и „Б И К груп 2014“ ООД не са разполагали с наети лица по трудови и извън трудови правоотношения. „Тидас“ ЕООД е разполагало с 12 лица, наети по трудови правоотношения, на длъжности общ работник, водач на селскостопанска техника, офис сътрудник и търговски представител, а „Ра-дуга ВЖ“ ЕООД – с едно лице на трудов договор от 11.02.2013 г. до 11.05.2013 г. на длъжност шофьор на товарен автомобил, международни превози. От установените обстоятелства, касаещи доставчиците, органа по приходите е приел, че те не са притежавали необходимата кадрова и материална обезпеченост за да извършат поисканите услуги и доставката на необходимите материали. Приел е още, че предметът на фактурите не съвпада с предмета на регистрираната дейност в Търговския регистър на посочените дружества, както и представените в хода на проверката от страна на ищеца фактури, касови бележки, приемо-предавателни протоколи, синтетични оборотни ведомости и други писмени доказателства, не доказват наличие на реално извършени доставки между ревизираното дружество и посочените доставчици. Ревизиращият орган е посочил, че не са представени договори, оферти, заявки, които да установят техническите параметри на поисканите услуги, а представените с жалбата снимки на изготвени фланелки, плакати не доказват, че последните са изработени от съответните доставчици. РО не е успял да осъществи насрещна проверка в посочените дружества, издатели на фактури, доколкото същите не са се намирали на своите адреси за кореспонденция, съответно да приобщи необходимите доказателства от техните счетоводства.

На следващо място, от доказателствата по делото се установява, че горепосоченият РА е бил предмет на две първоинстанционни производства пред АССГ и две касационни пред ВАС, а

именно:

С решение № 6948 от 09.06.2021 г. постановено по адм. д. № 13563/2020 г. по описа на ВАС е отменено решение № 4952 от 24.09.2020 г. постановено по адм. д. № 6734/2019 г. по описа на АССГ, с което жалбата срещу РА е била отхвърлена и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София-град.

С решение № 7362 от 07.12.2021 г., постановено по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ е отменен оспорения РА. Същото е обжалвано и с решение № 11159 от 06.12.2022 г., постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС е отменено и е отхвърлена жалбата на ищцовото дружество „Алфалинк-БГ“ ЕООД срещу РА. Решението на касационната инстанция е окончателно.

На следващо място по делото се установява, че на 14.12.2018 г. органите по приходите с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК са заповорили банкови сметки на ищцовото дружество. На 31.01.2019 г. НАП разрешава на дружеството да извърши неотложни плащания за текущ ДДС, като данъкът е внасян до м. юни включително. На 20.06.2019 г. НАП отказва извършването на неотложни плащания от блокираните сметки, като по този начин не дава възможност на ищцовото дружество да плати ДДС в размер на 7 861.69 лв. Вследствие на наложените изпълнителни мерки на база РА, в периода 28.05.2019 г. -11.09.2019 г. били събрани принудително от дружеството ищец общо 13 063.56 лв.

От мотивите и осъдителния диспозитив на решение № 7362 от 07.12.2021 г., по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ се установява, че след отмяната на оспорения РА съдът е присъдил на ищеца съдебни разноски в общ размер на 6011.83лв. Установява се и че претендираните от ищеца разноски със списъка по чл.80 ГПК/л.27/ по адм.д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС са били в размер на 2000лв., съгласно приложения договор за правна защита, съдействие и упълномощаване от 06.01.2021г. /л.26/.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното: Искът с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване на имуществени вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, срещу процесуално легитимирания ответник по смисъла на посочената разпоредба – ВАС и НАП. Това е така, доколкото нормата предвижда, че когато искът по ал. 1 е предявен срещу няколко ответници, се разглежда по реда на Административнопроцесуалния кодекс, ако страна по делото е административен съд, Върховният административен съд или юридическо лице за вреди, причинени при или по повод административна дейност.

Разгледани по същество исковите претенции за присъждане на имуществени вреди са неоснователни. Съображенията са следните:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредба на чл. 2в от ЗОДОВ урежда ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ административните съдилища притежават компетентност да решават спорове, при които се твърди, че вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз – за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Ищцовото дружество претендира отговорност от ответника, по арг. за приложение на чл. 2в, ал. 2

от ЗОДОВ и по силата на норма на чл. 203, ал. 3 АПК, според която по реда на глава единадесета от АПК се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз.

Предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата за обезщетяване на вреди, настъпили от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС при осъществяване на правораздавателната дейност се извличат от практика на СЕС, в т.ч. Решение на СЕС от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90, като е необходимо кумулативното им наличие, а именно: нарушена норма от общностното право, която предоставя права на частноправни субекти; да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт; да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяа от засегнатите лица. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Настоящият съдебен състав на АССГ счита иска за допустим за разглеждане по реда на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ – претендират се обезщетения за вреди, които са резултат от правораздавателна дейност на ВАС по решение, като последна инстанция, а именно решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, с позоваване на нарушения на правото на ЕС. Искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимирани ответници, разполагащи с правосубектност като юридическо лице по смисъла на чл. 205, ал. 1 от АПК. Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че в рамките на проведено административно и съдебно производство са били нарушени защитени от правото на ЕС негови права, което определя солидарната отговорност на ВАС и НАП по смисъла на чл. 53 от ЗЗД, според който ако вредите са причинени от неколцина те отговаят солидарно. Твърди се, че нарушенията на Общностното

право, извършени от ответниците, са непосредствена и пряка причина за настъпване на вредите за ищеца, тъй като ако РА и потвърждаващото го решение не бяха издадени, то вредите за ищеца не биха настъпили. Те не биха били настъпили ако актовете бяха съобразени с Общностното право. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ и с оглед седалището на увреденото лице, делото е подсъдно на АССГ. С оглед горното, следва да се приеме, че иските са допустими.

Безспорно е по делото, че с исквата молба се претендират имуществени вреди от правораздавателната дейност на ответника – Върховния административен съд, постановил решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г., с което е отхвърлена жалбата срещу Ревизионен акт № Р-22221118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., в частта, потвърдена с решение № 632 от 09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. Исковите претенции се основават на твърденията, че при постановяването на решението си ВАС, съответно и НАП, съществено нарушил разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета и на практиката на СЕС.

Настоящият състав споделя съображението на АССГ при първото разглеждане на делото, че е недопустимо в настоящото производство извършването на преценка за обоснованост на постановления от ВАС съдебен акт. Предмет на настоящото дело не е спорът, решен с влязло в сила решение на касационната инстанция, а нейни противоправни действия, изразяващи се в неправилно прилагане на нормите на общностното право, от които са настъпили вреди за ищеца. В този смисъл, настоящото производство следва да се съобразява само дали администрацията и съдът са постановили актове при достатъчно съществено незначително нарушение на ЕС. Следва да се преценява дали ответниците са нарушили фундаментални правни норми на ЕС, а не да се проверява как са процедурно и съответно да се пререшава решен с влязъл в сила акт съдебен акт спор.

Извъндоговорната отговорност за нарушения на правото на ЕС е уредена в чл. 240, §2 от ДФЕС - в случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите-членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения. Доколкото други първични актове на правото на ЕС (ПЕС) не уреждат обезщетяването на вредите, причинени от държавата за нарушения на ПЕС, тази възможност се извежда от практиката на Съда на европейския съюз (СЕС, Съдът). Видно от практиката на СЕС в тази материя - Решение от 19 ноември 1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93 - Съдът достига до извод, че "при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право,

при положение че са изпълнени три условия, а именно че: 1. нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, 2. нарушението е достатъчно съществено и 3. съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица. Тези решения на СЕС са фактически транспонирани в процесната разпоредба на чл. 2в от ЗОДОВ.

В настоящия случай ищцовото дружество се позовава на извършено нарушение, свързано с несъобразяване на Върховния административен съд и НАП с постоянната практика на Съда на ЕС в областта на данъчното облагане. В тази връзка видно от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО същите обуславят възникването на правото на данъчен кредит от кумулативно осъществяване на елементите на сложен фактически състав, който наред с притежаването на фактура и качеството данъчнозадължено лице от доставчика и получателя, включва и установяването на реално получаване на стоките или извършването на услугите по фактурираната доставка, както и последващото им използване за целите на извършваната от получателя облагаема дейност. Преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на цялостна преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. В тази връзка, видно от решението на Върховния административен съд, съдът е приел, че по делото не се установява наличието на материалноправна предпоставка, а именно доставките, въз основа на които ревизираното лице претендира право на приспадане, не са реално осъществени. За да обоснове изводът си, касационната инстанция е извършила цялостен анализ на всички относими по делото обстоятелства и доказателства, като крайния й извод е за недоказаност на данъчното събитие. Доказателствената тежест в случая лежи върху ревизираното лице, което следва с всички допустими по ДОПК доказателства и доказателствени средства да установи реалното осъществяване на фактурираните доставки от своя доставчик, съгласно правилото на чл. 154 ГПК вр. пар. 2 от ПЗР на ДОПК. При прочит на новелата на тази разпоредба, може да се извлече извод, че притежаването на фактура само по себе си не е достатъчно за възникването на право на данъчен кредит. Самата фактура установява единствено документално оформяне на доставката, но не и реалното ѝ осъществяване. Същото разбиране се потвърждава и от мотивите към т. 33 от Решение по дело С-154/20, съгласно което „данъчната администрация не може да сведе проверката единствено до самата фактура. Тя трябва да вземе предвид и допълнителната информация, предоставена от задълженото лице. От друга страна, именно данъчнозадълженото лице, което иска приспадане на ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Следователно данъчните органи могат да изискат от самото данъчнозадължено лице доказателства, които считат за необходими, за да

преценят дали следва да се допусне исканото приспадане”. В настоящият случай правото на приспадане е отречено поради обстоятелството, че дружеството обект на ревизия не разполага и не представя доказателства, от които да се установи реалното извършване на фактурираните доставки, а не поради установени нередности у доставчиците.

На следващо място, съдът счита, че нормата на чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на СЕС е обща такава, която разписва, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени и същата обхваща конкретна преценка за реалността на конкретна доставка. В случая как касационната инстанция е обсъдила доказателствата по адм. д. №1402/22 г. по описа на ВАС не може да се ревизира в настоящето производство. От друга страна нормата би била нарушена, ако има настъпило данъчно събитие, а данъкът не е изискуем. Това, че няма настъпило данъчно събитие, обаче е отречено с влязъл в сила съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. т.е. нарушение на чл. 63 от директивата не може да има. По отношение на твърдяното нарушение на чл. 168, чл. 167 и чл. 178 от директивата, същите тези норми са свързани с материалноправните предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит, а то е отречено със силата на пресъдено нещо. В тази връзка исковата претенция е неоснователна, както за платения ДДС във връзка с влезлия в сила РА, така и за лихвата като акцесорно задължение вкл. и за разноските. За тях трябва да се има предвид, че са последица във връзка с водените дела и съответно при отхвърлянето на жалбата - не е дължимо присъждането им.

Мотивиран от изложеното, настоящия състав счита, че при осъществяване на правораздавателна си дейност ответникът ВАС, както и при осъществяване на дейността си по събиране на публични вземания – одетникът НАП, не са се отклонили от изискванията на приложимото европейско законодателство и практика. Съдебното решение е постановено в унисон с утвърденото в юриспруденцията на СЕС разбиране, че липсата на реално осъществено данъчно събитие, преценено на базата на обективни критерии, представлява основание да се откаже право на приспадане на данъчен кредит по ДДС. В този смисъл е и решение по дело C-712/17, т.т. 24 и 25, съгласно което „когато обаче сделка за придобиване на стока или услуга е фиктивна, тя не може да има каквато и да било връзка с извършените от данъчнозадълженото лице облагаеми сделки“, което води до извода, че когато действителното извършване на доставката на стоки или услуги липсва, не може да възникне право на приспадане. При липса на облагаема доставка, добросъвестността на получателя категорично е изключена, което елиминира и необходимостта от изричното доказване на този субективен елемент. Задължение да извърши преценка относно наличие на такива обективни данни съдът има, когато по делото няма спор по отношение осъществяването на пряката доставка, т.е. докато са налице достатъчно убедителни доказателства, установяващи

нейното реално извършване, но другите обективни данни по случая, а именно нередности у доставчика, сочат за наличието на данъчна измама. Единствено в тези случаи за да бъде отречено претендираното право, следва недвусмислено да се установи знанието на данъчното задължено лице, че участва в сделка, част от такава измама. В тази връзка обосновано ВАС е посочил, че до точно такава фактическа обстановка се отнасят и разрешенията, дадени с цитираните от ищцовото дружество решения на СЕС, които обаче предвид различието във фактическия състав са неприложими в настоящия случай.

С оглед на изложеното, съдът счита, че решението на ответника ВАС, отхвърлило жалбата срещу РА на ответника НАП, не обективира твърдяното достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което исковите претенции са неоснователни. Няма процедиране в нарушение на основни норми на правото на ЕС.

За пълнота на изложението, настоящия състав на АССГ следва да отбележи, че тълкуването, което СЕС дава в решенията си по преюдициални запитвания, не е абстрактно, а е съобразено с конкретна фактическата обстановка. Съответно решенията на СЕС по преюдициални запитвания имат задължителна сила за националната юрисдикция, когато преюдициалният въпрос, по който СЕС се е произнесъл, е идентичен с въпроса, поставен за разрешаване пред националния съд. Т.е. доколкото не се сочи конкретна нарушена норма от правото на ЕС /евентуално, такава, във връзка с тълкуването и прилагането на която е постановено решението на СЕС/, не са налице предпоставките за ангажиране на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Също така е видно, че съставът на върховния административен съд при постановяване на решението си подробно е изследвал всички обстоятелства относно спорните доставки и е изложил конкретни мотиви, потвърждавайки изводите на органите по приходите.

Водим от изложеното, настоящият състав на АССГ приема, че при произнасянето си с решение № 11159 от 06.12.2022 г., постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, националната юрисдикция не е допуснала достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Съответно такова нарушение не е допуснала и данъчната администрация с издаването на прозесиня РА.

Заплатените от ищеца съдебни разноски, не представляват подлежащи на обезщетяване имуществени вреди по предявен иск за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 4, пар. 3 от ДЕС, съот. по чл. 2в ЗОДОВ по арг. на решение от 20.01.2010г. на СЕС по дело Т-252/07, Т-257/07 и Т-272/07: “Разходите, направени във връзка с производствата по съдебен контрол, които са от компетентност на общностните съдилища, трябва да се считат за обхванати от решенията относно разноските, приети съгласно приложимите за този тип разноски специфични процесуални правила в съдебните актове, с които приключва производството, и от

решенията постановени в края на специалните производства, предвидени в случай на оспорване на размера на разноските. Тези производства изключват възможността същите суми или суми, изразходвани за същите цели, да се претендират в рамките на иск, свързан с извъндоговорната отговорност на Общността, включително от страна на лицата, които след като са загубили делото, е трябвало да понесат разноските“.

Неоснователността на главните претенции обуславя неоснователност и на акцесорните такива за присъждане на обезщетение за забава в размер на законна лихва.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не е доказано наличието на кумулативно изискуеми предпоставки по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране солидарната отговорност на Върховен административен и НАП съд за претърпени от ищцовото дружество имуществени вреди, намиращи се в причинно-следствена връзка с допуснатото достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което предявените иски се явяват неоснователни и недоказани и като такива, следва да бъдат отхвърлени.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и чл. 226, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от ЗПП във вр. чл. 24 и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответниците следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт за три инстанции, в размер на по 200 лв. – общо 600 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло кумулативно обективно и субективно съединените иски на правно основание чл. 2в, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз, предявени от ищеца „АЛФАЛИНК-БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1330,[жк], [жилищен адрес] за солидарното осъждане на ответниците **ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД**, адр. [населено място] 1301, [улица] **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ**, адр. [населено място], [улица] да му заплатят следните вземания:

- обезщетение за имуществени вреди в размер на 13 063.56 лв., съставляващо принудително събраната сума от публичен изпълнител при НАП, в периода 28.05.2019 г. - 11.09.2019 г., в резултат от непризнатото право на данъчен кредит на ищеца поради липсата на реалност на доставките, установено с РА № Р-22221118003412-092-001/01.02.2019 г., който РА е обжалван от ищеца пред съда. Ответникът ВАС е постановил окончателен съдебен акт – решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г., при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС – чл. 63, чл. 1, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, регламентиращи предпоставките за възстановяване на данъчен кредит, както с правото на СЕС /Решения по делата–С-324/11; С-80/11;

С-142/11,С-159/14 , ведно със законната лихва върху главницата от 13 063.56 лв. , от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

- обезщетение за забава на гладницата от 13 063,56 лв. , в общ размер на обезщетението от 4 980.23 лева, и за периода от 28.05.2019 г. до 11.09.2019 г., изчислена от датата на събиране на сумите от НАП до датата на подаване на исковата молба;

- обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 8 011.83 лв., представляващи направени от ищцовото дружество съдебни разноски при обжалване на издадения РА по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ, в размер на 6 011.83 лв., и по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, в размер на 2000 лв. за адвокатски хонорар, ведно със законната лихва главницата 8011.83 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

ОСЪЖДА ищеца „АЛФАЛИНК-БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1330,[жк], [жилищен адрес] да заплати на ответника ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, адр. [населено място] 1301, [улица], на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и чл. 226, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от ЗПП въввр. чл. 24 и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, сумата от 600 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца „АЛФАЛИНК-БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1330,[жк], [жилищен адрес] да заплати на ответника НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, адр. [населено място], [улица] , на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и чл. 226, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от ЗПП въввр. чл. 24 и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, сумата от 600 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.